

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Afflictio Consolans, Seu Svccincta Non Minvs Ac Clara Methodvs

Wintrich, Victor

Coloniæ, 1644

Discvrsvs IV. Ostenditur, quod ideo Afflictio nos consolari debeat, quia docet fidelitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45734](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45734)

2. Cor. 12. bono, quia Apostolus testatur: *Cum infirmor, tum fortior sum.*

DISCURSUS IV.

Ostenditur, quod ideo Afflictio nos consolari debeat, quia docet fidelitatem.

Hac sit consolatio mea, ut affligens me dolore, non parcat.

Iob 6. v. 10.

VT tristitiæ miseriæque materiam prosequar, hortatur me Apostolus, (licet ex refractione earum nonnullorum animi aliquantulum turbentur) sic suis Corinthijs scribit: *Etsi contristavi vos in Epistola mea, non me pœnitet, videns quod Epistola illa etsi ad horam vos contristavit, nunc gaudeo, non quia contristati estis, sed quia contristati estis ad pœnitentiam.* Pergo itaque, & si affligam vos, afflictiones commemorans,

rans, non me poenitet, non quia affligo vos, sed quia spero quod affligamini ad fidelitatem debitam Deo vestro prestandam. Dicam proinde primò,

Prosperitate nos infideles reddi;

Secundò, afflictione fideles probari.

Aliud est, dilectissimi, fidelitatem promittere; longè autem aliud, fidelem esse. Omnes fideles sese profitentur, omnes fidem iactitant, pauci tamen eiusdem faciunt experimentum. Adsit ergo tribulatio, vt num fidelis inueniaris, e-lucescat.

PROSPERITAS INFIDELES
FACIT.

O quam altè sopita in prosperis dormitat fidelitas! O quam rarò in secundis vera fides apparet! Agar in edibus Abrahæ famulam agebat, & quia bene habebatur, eo infidelitatis & petulantia contra Dominum adigitur, vt vel Dei iussu *Gen. 21.* eijcienda veniat. *Eijce ancillam & filium eius, cur hoc? Infidelis est. Conqueritur Domina coram Abraham: Iniquè agis contra me, ego dedi tibi ancillam in sinum tuum, quæ videns quod conceperit, despectui me habet, iudicet Dominus inter me*

B s & te.

Cre. Despiciat Dominam, promissam non seruat fidem, quia boni dies firma requirunt crura.

Saul Iudæ Rex & Israël's vel mille nominibus Dauidi, vt fidelis esset, obstringebatur: opprobrium Philistæi abstulerat Dauid ab Israël, Saulem periculo & dedecori exemerat, hostes Regis confuderat, & in fugam versos viris Iudæ in prædam fecerat. Ad omnia quæcunq; à Saule mittebatur, egressus, prudenter egerat. Summa, vt ex vngue leonem intelligas, percusserat Saul mille, ast Dauid decem millia. Sed fidem hanc Saul parum ruminat fidelem Dauidi esse, quia securior est, quia non premitur tot tantisque periculis, quia mala non sentit, nec inuidia patitur, nec fortuna hilarior luadet. Extra enim periculū constitutus Dauidis quærit perdere animam, idque multoties, cui suam debebat. O Saul, Saul, siccine genero tuo fidem seruas? Toties illi mortem intentas, qui tuam tibi & capitis sui periculo seruauit vitā? Sed turdo canitur, fidelis non fiet, nisi aduersis vratur. Prosperitas namque fidem violare pro minimo ducit.

Ipsi:

1. Reg. 17.

Ibid. 18.

Ib. 19.

Ib. 20.

Ipsius Saluatoris cerno Discipulos, in prosperis fidelitatem quidem iurasse, sed seruasse minimè; dum enim lateri eius adhærebant, dum miracula faciebāt, dum à maledicis linguis calumniantium per illum defendebantur, dum apud ipsum, & per ipsum, etiam propter ipsum honorabantur, fideles sese illi semper futuros omnes astipulabantur.

Hinc Thomas: *Eamus & nos, & moriamur cum ipso.* Hinc reliqui: Non scandalizabimur in te. Hinc Petrus: *Te non negabo.* Fidem hanc, quam mensæ socij addixerant, soluta mensa, vbi Christus ad certamen properat, minimè præstiterunt; relicto enim eo inter inimicorum manus, omnes fugerunt. Heu heu prosperitas, quàm parum fidelis es! & quam multos infideles reddis! Sensit hoc & docuit Sapiens: *Non agnoscitur in bonis amicus, & non abscondetur in malis inimicus: in bonis viri, inimici illius in tristitia, & in malitia illius amicus agnitus est.*

Cassianus optimè, Iustum est, inquit, *Cassianus* vt qui amicus erat in prosperis, amicitias profiteatur in aduersis.

Prudenter sanè Democritus admonet, probum amicum gaudijs quidem vocatum adesse debere, aduersis autem casibus spontè.

Sed nullum fidelitatis huius in Dei amicitia certius afflictione habemus experimentum. Sit igitur consolatio nostra, affligi vt fideles inueniamur; quod probo:

AFFLICTIO DOCET FIDELITATEM.

Dixi Agar in ædibus Saræ omnibus affluentem, fidei immemorem, Dominæ insultasse; nunc addo in penuriam, sitim famemq; redactam fidem didicisse, Dominæque obtemperaturam proposuisse. *Gen. 16.* Sic enim Angelus suavit : *Reuertere ad Dominam tuam, & humiliare sub manibus illius, estoq; fidelis.*

Sic Christiane, vel in angustijs reuertere, vt fidelis habearis, & humiliari sub manu Dei tui non detrectes, tunc erit afflictio consolatio tua.

Dixi Saulem, dum prosperè degeret, vsque adeo infidelitatis ac inuidiæ erga Dauidem stimulis agitatam, vt nec vitæ eius parceret, nec honori. Nunc addo

in-

inter angustias comprehensum, in mortis umbra obambulantem, periculisque maximis cinctum, dum scilicet, in spelunca Engaddi, à Dauide perimi facili potuisset negotio, renouasse amicitiam, foedus nouæ fidelitatis nouum cum illo ferijffe, & perfidiæ culpam vel lachrymis testibus aboleuiffe. Sic habet textus sacer: *Ecce (ait ad illum Dauid) hodie viderunt oculi tui, quod tradiderit te Dominus in manu mea, & cogitavi quod occiderem te, sed pepercit tibi oculus meus, iudicet Dominus inter me & te, & vlci-* I. Reg. 24
scatur me Dominus ex te, manus autem mea non sit in te. Quid Saul in angustijs hisce comprehensus? quid obrutus his periculis? an infidelis esse pergit? Audi, & iudica. Sic enim habet Scriptura: *Leuauit Saul vocem suam, & fleuit, dixitq; ad Dauid: Iustior tu es, quam ego; tu enim tribuisti mihi bona, ego autem reddidi tibi mala: reddat tibi Dominus vicissitudinem hanc, pro eo quod hodie operatus es in me.* Audi etiam quomodo amicitie, fidelitatis & foederis renouauit pactum: *Nunc scio, inquit, quod regnaturus sis, & habiturus in manu tua regnum Israël,*

Iura mihi in Domino , ne deleas semen meum post me, neq³ auferas nomen meum de domo Patris mei. Et iuravit David Sauli , & Saul abiit in domum suam , pro tunc cessans illum persequi. Vide fidem igne tribulationis & angustiae resuscitatam , quam extinxerat securitatis lymphæ. Hæc igitur sit consolatio nostra in afflictione , vt occultam & sopitam in prosperis fidelitatem excitet , & apparere cogat.

Dixi Apostolos in prosperis amisisse fidem, fidelitatem minimè seruasse; sed quomodo nunc illam vexati didicerint, ausculta. Iuxta Saluatoris præfagia è Synagogis eijciuntur & perstant , exprobrantur eorum nomina & perdurant, manus in illis iniiciuntur & cedere nesciunt, ad Cõcilia rapiuntur & gaudent:

Act. 3. 4. 5 *Ibant Apostoli gaudentes à conspectu Concilij, quia digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati. Quid? Nunquid in persecutionis frigore illum Petrus coram Nerone confitetur, quem in aula Pontificis ad brunas negarat? Decollatur Iacobus, excoriatur Bartholomæus, Andreas affigitur cruci , & fideles sunt*

vsque ad mortem, nempe tribulationis & afflictionis persecutio docuit fidelitatem. Audi Paulum: *Certus sum, quod Rom. 8. neque mors, neque tribulatio, & cætera, quæ ibidem enumerat fusiùs, me separabunt à charitate, quæ est in Christo Iesu.* Vnde tibi hæc omnia? vnde fidelitas tanta? vnde hic animus? *Virtus hæc in infirmitate perficitur. 2. Cor. 12.*

Sit ergo hæc consolatio nostra affligi, quia neque probari, neque inueniri fideles sine afflictione possumus.

Ex D. Gregorio Drexelius sic loquitur, Nemo quantum profecerit nisi inter aduersa cognoscit, thuris virtus in prunis sentitur, aromata tum maxime se produnt, quando teruntur; vnguenta suauius fragrant, quando mouentur.

Hoc probè ergo sciamus, Christiani, non satis esse nomen dedisse Christo, non satis esse rei diuinæ interesse, non satis esse ieiunijs & precibus vacare, (quorum fortè nullū dignè peragimus) sed insuper nos à Deo fideles inueniri, vel maximè necessarium. *Ioseph nunquid 1. Mach. 2. quia in tempore angustia custodiuit mandatum,*

datum, factus est Dominus Aegypti? & Christus cur suis regnum coelorum dispositurum sese affirmat? quia illi erant reperti fideles in angustijs. Sic habes: Vos estis qui permansistis mecum in tribulatione, & ego dispono vobis regnum, sicut Pater meus disposuit mihi. Ecce fidelissimum habes promissum, non negabit præmium, non differet coronam, regnum non transferet, dummodo non detractes pugnam, non desperes victoriam, non neques fidem. *Est ergo fidelis usque ad mortem, & dabit tibi coronam,* quam (iuxta Augustini monitum) nullus Sanctorum sine tentatione recepit. Sic August. dum verba illa Psalmi 33. Quis est homo qui vult vitam, diligit dies videre bonos, explicat: Quotidie murmuratis & dicitis, quamdiu ista patimur, & quotidie peiora? apud Parentes nostros fuerunt dies lætiores, dies meliores. O si interrogares ipsos, similiter tibi de Parentibus murmurarent, fuerunt beati Patres nostri, nos miseri sumus, malos dies habemus. O Deus ostende nobis dies bonos. Bonos dies quæris, simul eos quæramus; nolite hic: sed eos ha-

Luc. 22.

August.

habuerunt Patres nostri. Fallimini, omnes enim laborauerunt, legite Scripturas, ideo voluit Deus vt scriberentur, & nos consolaremur. Temporibus Eliæ fuit fames, passi sunt etiam Patres nostri. Semper dies mali in sæculo, sed semper dies boni in Deo. Habuit dies bonos Abraham, sed intus in corde; habuit dies malos, quando à fame mutauit Regionem, & quærebat cibum. Dies malos habuit Paulus, qui dicit, in fame, in siti, in frigore & nuditate, &c. Non irascantur serui, ipse Dominus non habuit dies bonos in hoc sæculo, contumelias, iniurias & tanta mala patiebatur. Non ergo murmuret Christianus, sed fidem seruet, & videat cuius vestigia sequatur. An hic non sentis, Christiane, si Abraam, Elias & alij Patres confidenter cum Paulo dicere non potuissent: Fidem seruauimus, coronam illis repositam non fuisse? Esto, esto ergo fidelis vsque ad mortem, & hæc sit consolatio in afflictione fidelem inueniri.

DIS-